

Zerrin Dağcı

Rüyalar, Aşk ve Hüziin

Cesur ve Kararlı Bir Kadının Hikâyesi

DESTEK YAYINLARI: 1244
EDEBİYAT: 391

ZERRİN DAĞCI / RÜYALAR, AŞK VE HÜZÜN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-780-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Zerrin Dağcı

Rüyalar, Aşk ve Hüzün

Cesur ve Kararlı Bir Kadının Hikâyesi

Aileme...

Ama en çok da annem Suzan'a...

YAZAR HAKKINDA

Zerrin Dağcı, Boyabat/Sinop'ta doğdu. İlk, orta ve lise eğitimi ni TED Ankara Koleji'nde yaptı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi (Mülkiye) Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun olduktan sonra farklı tarihlerde, Bern, Dakar, Bükreş, Roma, Filibe, Antwerpen, Houston, Lüksemburg ve Melbourne'da yaşadı. Bir süre Kültür ve Ulaştırma Bakanlıklarında çalıştı. Daha sonra Gazi Üniversitesi, Mülkiye ve Atılım Üniversitesi'nde "Diplomatik İngilizce ve Protokol" dersleri verdi.

Avrupa Toplulukları Araştırma ve Uygulama Merkezi'nde "Avrupa Birliği'nde Güncel Gelişmeler" konulu semineri İngilizce olarak verdi.

2010 yılında Mülkiyede Yüksek Lisans yaptı.

2013-2018 yılları arasında Kanal B'de "Kitap Dünyası" programının klasikler bölümünde yerli ve yabancı yazar ve kitapları tanıttı.

Çeşitli bakanlık, dernek, kurum ve kuruluşlara "Protokol ve Davranış Kuralları", "Etkili İletişim" ve "İkna Sanatı" konularında seminerler veriyor.

Kitapları:

Geçmiş Zaman Bahçesi (Kapital Yayıncılık)

Evvel Zaman Hikâyeleri (Destek Yayınları)

Bi Arkadaşın Başına Gelmiş adlı 99 yazarlı kitabın (İnkılâp Kitabevi) yazarlarından biridir.

Avrupa Birliği Sürecine Türkiye'deki Siyasi Partilerin Bakışı (Ankara Üniversitesi Yayınları) adlı kitabın üç editöründen biridir.

Pek çok internet gazetesinde seyahat ve edebiyat yazıları yayınlanmıştır.

PROLOG

Birazdan okuyacaklarınız, hayal gücümü de yanıma alarak yazdığım, gerçek olaylara dayanan bir yaşamöyküsüdür.

Romanın kahramanı büyük halam Ümran'la uzun yıllar aynı evde yaşadık.

1889 doğumluydu. Hem anne hem de baba tarafından Rumlili bir aileden geliyordu.

Ümran halam Osmanlı'nın son nesline mensuptu. İlk gençlik yılları, Osmanlı İmparatorluğu'nun en zorlu dönemi olan dağılma sürecine rastlamıştı.

II. Meşrutiyet, 31 Mart Vakası gibi olaylara ve ülkenin pek çok bölümünün kaybedilmesine tanıklık etmişti.

Birlikte olduğumuz yıllarda, bana çocukluğunu, genç kızlığını, büyük aşkı ve ilk eşi Hakkı Bey'i, ikinci evliliğini ve tüm yaşadıklarını içtenlikle anlattı.

Bilgili, görgülü, iyi yetişmiş bir kadındı. İyi derecede Fransızca konuşur, piyano ve ut çalar, çok da şık giyinirdi. 1960'lı yıllardan itibaren Uzakdoğu ülkeleri dahil, dünyada pek çok yeri gezdi. Sanata ve edebiyata çok düşküdü.

Evin içinde bile topuklu terliklerle dolaşır, hemen sokağa çıkacakmış gibi şık ve zarif kıyafetler giyerdi.

Uzun ve sağlıklı bir hayat sürdü, yüz yaşına birkaç ay kala onu kaybettik.

Vefat ettiği sabah, boynunda Japonya'dan aldığı üç sıra inci kol-
yesi, parmaklarında elmas yüzükleri, karyolasının önünde yılan
derili topuklu terlikleri vardı.

Halamın o çok renkli ama zorluklarla dolu yaşamöyküsünden
bir bölümü yazarak ona verdiğim sözü yerine getirmek istedim.

ZD

Mualla'cığıma sonsuz teŖekkürlerimle...

Bana okuma yazma öğreten, doğduğum günden itibaren anne yarısı olmanın çok ötesinde ilgi ve sevgi gösteren, sonsuz korumacılığıyla hep yanımızda durup beni sarmalayan, farkında olmadan pek çok Ŗeyi öğreten, çocukken benimle oyunlar oynayan, sevdiğim masalları birbiri ardına defalarca okuyan/anlatan, bunları yaparken hiç yorulmayan, sıkılmayan, her zaman, her konuda arkamızda olan, güler yüzlü, koca yürekli, iyi kalpli canım Mualla teyzemin anısına rahmetle, sevgiyle, saygıyla...

ZD

DERSAADET'TE SABAH

Ekim 1907, İstanbul

Karadeniz'den gelen vapur Galata'ya yaklaşırken sabah sisi altındaki İstanbul, biraz mahmur, biraz hüznünlü görünüyordu. Bu tılsımlı kent, günün her deminde olduğu gibi sabahın bu erken saatinde de güzelliğinin şahikasında idi.

Mavi suları yararak limana doğru yaklaşan geminin güvertesi yolcularla doluydu. Herkes çoktan uyanmış, kahvaltılar edilmiş, bavullar ve denkler kamaralardan dışarı çıkarılmıştı. Şimdi heyecanla limana yaklaşma bekleniyordu.

Ümran, tıpkı İstanbul gibi gözleri mahmur bakan kardeşi Hulusi'nin elini sıkı sıkı tutmuş, bu güzel kenti seyrediyordu.

Denizden gelen iyot kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Üzerindeki eflatun çarşaf da yüreği gibi kıpır kıpırdı, rüzgârın ritmine uymuş, uçuşuyordu. İşte şehirler şehri, şehirlerin ecesi, bir kraliçe edasıyla karşılandı. Sabah sisi yavaş yavaş kayboluyor, kentin silueti netleşiyordu. Bildiği yapılar artık karşılandı. Güzelim Sultanahmet ve Ayasofya camileri, Galata Kulesi giderek belirginleşiyordu. Binalar arasındaki tek yükselti semaya doğru yükselen o incecik minarelerdi ve hepsi çok güzeldi. İşte güzel İstanbul karşılandı ve tam da bıraktığı gibiydi.

O an, uzaktayken onu ne kadar özlediğini anladı. Bu şehri bir insanı sever gibi seviyordu ve bir sevgiliyi özler gibi de özlemişti.

Aklına çocukluğunda Sultanahmet'te oturdukları ev ve bahçe-deki çiçekler geldi. Sonra fıstıkçamları, erguvanlar, leylaklar, ortancalar, kısacası bu kente yakışan ne kadar ağaç ve çiçek varsa bir bir gözünün önünden geçti. Bahar aylarında, yattığı odanın hemen önünde büyüyen morsalkımların arasından sızan güneş ışıklarıyla uyanmak ne kadar güzeldi. Acaba yeni evinin bahçesinde de morsalkımlar olacak mıydı?

“Abla, burada fes giyebileceğim miyim?” Hulusi'nin sorusu onu bugüne döndürdü. Kardeşinin elini şefkatle sıkın Ümran, “Zamanı gelince giyeceksin, biraz büyümen gerekiyor canım” dedi.

“Peki, evimiz nerede olacak?”

“Fındıklı'da Hulusi'ciğim.”

“Fındıklı'yı gösterebilir misin abla?”

Ümran eliyle, Galata Kulesi'ni gösterdi.

“Şu kuleyi görüyor musun canım? Onun adı Galata Kulesi.” Kulenin ötesine doğru hayali bir çizgi çizdi. “Yeni evimiz de işte o taraflarda bir yerde.”

Hulusi, yerinde duramıyor, gördüğü ya da aklına gelen her şeyi soruyordu.

“Burası neresi?”

“Kız Kulesi canım.”

“Çengelköy nerede abla?”

“Çengelköy'ü de nereden biliyorsun sen bakalım?” Ümran şaşırmişti.

“Hani Arif amca salatalık fidelerini dikerken, ‘Bunlar Çengelköy bademi, İstanbul'dan geldi’ diye konuşurdunuz ya, oradan akımda kalmış.”

Hulusi'nin bu sözü üzerine Hakkı gülümsedi:

“Sevgili biraderim nelere de dikkat ediyorsun böyle?”

Abla Ümran gülümseyerek bir elini kardeşi Hakkı'nın omzuna koydu, diğer eliyle küçük kardeşinin saçlarını okşadı.

İstanbul'a yaklaşırken son aylarda içinde esen bütün fırtınalar dinmiş gibiydi.

Daha birkaç ay önce rüyasında gördüğü adama âşık olan oydu, sonra dünyada onunla karşılaşan da.

İlk tanıştıkları akşam, anne ve babasının yorumları, onlara karşı çıkması, yaşadıkları kasabada yapılan nişan ve kına gecesi... Hepsi bir bir gözünün önünden geçti.

Babasını, kızının evlenmesinden ziyade yeni bir hayata bu kadar uzakta başlaması düşündürmüştü. İstanbul yaşadıkları yerden bir haftalık yoldu. Sonunda âşık kızına kıyamamış, babaanne ve annenin de desteğiyle “evet” demişti. Ama bir koşulu vardı. Düğünden sonra küçük oğlu Hulusi de onlarla kalacaktı. Böylece hem kızı yalnız olmadığı için içi rahat edecek hem de oğlu bu şekilde daha iyi bir eğitim alacaktı.

Sinop'tan bindikleri gemi, kâh sakın sulara, kâh fırtınanın içinde ilerlemiş, sonunda gelmişlerdi işte. Şimdi ailesiyle birlikte güverteden bu güzel şehri izliyorlardı. Limana iyice yaklaşmışlardı.

Hayatın ne getireceği belli olmuyordu. Geçen yıl bu vakitler artık bu şehirde yaşayacağını söyleseler inanmazdı. Ailesiyle birlikte yaşadığı o küçük kasabadaki tekdüze hayatının bir gün gelip değişeceği, hatta buraya geri geleceğini hayal bile edemezdi.

Her şey birdenbire olmuştu.

YÜZBAŞIZADELER

Orta Karadeniz’de bir kasaba

Subay olan babasını, tayinler, uzun süren savaşlar ve ülkenin çalkantılı hali yormuştu. Emekli olup doğduğu yer olan İştîp’e gidip yerleşmek istiyordu.

Ancak o sıralar Balkanlar karışıkı. Üstelik İştîp çok uzaktaydı. İbrahim Bey, emekliliğini İstanbul’da geçirmek istemiyordu. Tayinleri sırasında Kastamonu Vilayeti’nde görev yapmıştı. Görev yeri çevresinde olan ilçelerden biri olan Boyabat’ı çok sevmişti. Kasabanın ortasından akan nehir, üzerindeki köprü, yeşillikler içindeki küçük sevimli evler ona İştîp’i hatırlatmıştı. Artık rahat ve sakin bir hayat istiyordu.

Bu nedenle Orta Karadeniz’de bu küçük ilçeye yerleşmiş, biri büyük ve bahçeli yazlık, diğeri çarşıya yakın ve kışlık olmak üzere iki ev satın almıştı. Hatta yapılan tadilatlarla yazlık evini İştîp’teki evine benzetmişti.

Kasaba halkıyla kısa zamanda çok güzel ilişkiler kurulmuştu. Gerçi burada İstanbul’a göre çok daha tutucu bir hayat vardı ama yine de güzel dostluklar kurmuşlardı. Kısa zamanda aile “Yüzbaşızadeler” lakabıyla anılmaya başlanmıştı. Burada çalışmayı düşünmüyordu. Zor şartlarda geçen subaylık yıllarından sonra

dinleneceği bir döneme girmişti. Evde oturmaktan sıkıldığında, çarşıda yapılacak bir iki dost ziyareti, civara yapılacak kısa bir yürüyüş ya da evde biraz okumak, biraz yazmak ona iyi gelecekti. Savaş yıllarından edindiği günlük tutmak gibi bir alışkanlığı vardı. Onları düzenleyip çocuklarının okuyabileceği hale getirmeyi düşünüyordu. Yaşadıklarını ailenin gelecekteki kuşaklarına aktarmak güzel olacaktı.

Hanımı Nebiye de kendisi gibi Balkanlıydı. Onun hayatı daha da çileli geçmişti. Doğup büyüdüğü Şumnu'dan ailesiyle çocuk yaşta ayrılmış, bir süre Selanik'te yaşamış, anne ve babasını kaybettikten sonra subay olan ağabeyi ve ailesiyle önce Edirne'ye ve İstanbul'a sonra da Taşköprü'ye gelmiş ve o kasabada İbrahim Bey'le evlenmişti. Nebiye, çok yer değiştirmenin ve savaşların verdiği yorgunlukla, hiç itiraz etmeden bu küçük kasabada oturmayı kabullenmişti.

Babaannesi yeni yerlerinden mutluydu. Kabullenmekten başka çaresi de yoktu. Zaten kim kalmıştı ki İştîp'te, ya da doğup büyüdüğü yer olan Gostivar'da? Annesi babası çoktan Hakk'ın rahmetine kavuşmuşlardı. Erkek kardeşlerinin yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Cepheye giden dönmemişti ki. Kendisinden yaşça hayli küçük olan kardeşi Şükriye de bir kâtiple evlenip Halep'e gitmişti. Şükriye tekne kazıntısıydı ve ondan tam on sekiz yaş küçüktü. Küçük kardeşi söz konusu olduğunda kendini abladan ziyade anne gibi görürdü. Şükriye, eşi Emin Ziya Bey'in tayini nedeniyle Halep'e gitmişti. Oradan da Kahire'ye. İki yıldır ondan da mektup gelmiyordu. Aklına kötü şeyler getirmek istemiyordu ama haberleşmemek hayra alamet değildi.

Bu kasaba, şu yaşlı haliyle onlara yeni bir yurt, yeni bir umut olacaktı.

Hüsniye Hanım karakter olarak uyumlu bir insandı. Zaten kolay kolay kimseye kızmaz, halinden şikâyet etmezdi. Gelini Nebiye'ye de hiç karışmazdı.

Ümran da bu kasabayı seviyordu ama buradaki hayattan hoşnut değildi. Heyecansız buluyordu buradaki yaşantısını. Büyük kent dışındaki hayata ayak uydurmak zor geliyordu. Vaktinin çoğunu kardeşleri Hakkı ve Hulusi ile geçiriyordu.

AY BAHÇESİ

1907 yazı, Orta Karadeniz

Bahçedeki derenin iki tarafındaydılar. Gökyüzünde dolunay vardı. Dere dolunayın ışığıyla yıkanıyordu. Adam, uzun boylu ve çok yakışıklıydı. Çok da şıktı. Dolunayın ışıltısı, genç kızın gözlerini kamaştırmıştı. Karşısındaki erkeğin yüzünü bir türlü göremiyordu. Dereden yansıyan ışık arada bir kayboluyordu. İşte o zaman sadece gözlerini görebiliyordu; ona aşkla bakan masmavi gözlerini. Bu derin mavilik, genç kızı şimdiye kadar hiç tatmadığı bir heyecanla tanıştırmıştı. Bir süre hipnotize olmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Adam, ona elini uzatıyor, “Düşebilirsiniz, elimi tutun, karşıya geçmenize yardımcı olayım” diyordu.

Büyülenmiş gibiydi. Sonra, çağıl çağıl akan dere köpürmeye başlıyordu. Köpüren suları aşmak zordu. Cesaretini toplayıp, karşıya geçmek için hamle yapıyordu ve genç adamın elini tutuyordu. Sonra... İşte rüyanın bu kısmında uyanıyordu.

Ümran birkaç aydır bu rüyayı görüyordu. Hep aynı yer, hep aynı kişi. Hep suyun karşısına geçme çabası. Rüyasında gördüğü adamdan çok etkilenmişti. Onu hatırladıkça içi bir tuhaf oluyordu. Yüreğinde bir çırpıntı hissediyor, midesinde kelebekler uçuşuyordu. Yüzünü tam olarak göremediği, sadece mavi bakışlarını